

KOTI

Tomas Vapaataival

SISÄLLYS:

I OSA: MUISTOJA TIELTÄ	4
OMAELÄMÄKERRALLINEN VÄLIOSA	16
II OSA: KOTI	21

Tehdään näin:

*Maalaan vielä yhden valkean viivan,
laulan hehkuvan virran.
Maalaan ja laulan ja nauran jos voin,
ja minä voin.*

*Sitten poissa enkä koskaan palaan,
en tiedä mitä se tarkoittaa.
Olen tässä, hehku koskettaa.*

Yhä tässä, laulu alkaa.

I OSA:

MUISTOJA TIELTÄ

MERKINTÖJÄ

1.

Tehtäväni oli tie jota kuljin, kuljen sitä yhä. Katson taaksepäin enkä ymmärrä, silti ymmärrän hyvin. En ole voinut pysähtyä ja jäädä seuraksi, en rakentaa kotia. Ja teitä kahta joita odotin, en voinut kutsua luokseni, nyt kuljette jossain muualla. Tehtäväni ääntä olen tahtonut tarkkaan kuunnella, on ollut aina eteenpäin kuljettava, vaikka hinta on kova. Taakseni olen jättänyt enemmän kuin tahdon kestää, enkä vieläkään ymmärrä, silti ymmärrän hyvin.

Toisinaan olen antanut hieman periksi ja jäänyt hetkeksi leikkimään kotia tuntemattomien seutujen keskelle, vieraiden olentojen seurassa olen houraillut hymyssä suin olevani joku jolla on elämä, sitten ravistautunut irti ja lähtenyt taas tielleni, joka on kuljettanut minut kauas, niin kauas,

ja nyt seison maailman reunalla enkä osaa enää huutaa, en itkeä, en nauraa,

näin kirjoitan kynälläni, kyyneleet silmissäni, ehkä hymyilen vähän.

2.

Ei tämä laulu ilosta synny. Kaivan sanoja ahtaan kuopan pohjalta, koristelen niillä puuta joka ei elä, puu kohoaa läpitunkemattoman kupolin keskellä.

Ulos ei täältä yllä kukaan, kaikki jatkuu ennallaan, vaikka kaikki on jo menetetty viimeisessä pelissä. Vain hieman totuutta on jäänyt käteen jos sitäkään, jokin odottaa silti ratkeamista, mitään ei ole tulossa. Lopullista poistumista ei ole, on vain poissa, on jotakin mikä ei katoa, se on kaikki mitä on.

Kertaakaan en ole sanonut totuuden sanaa, en minnekään kuulunut, en mitään täältä todella halunnut. Vain häivähdys ääntä, tunnetta ja ajatusta, joka luulee joku olevansa, joka yksin tanssii eksyneet askeleensa, ehkä huutaa mennessään, kovaa huutaa kunnes poistuu ja katoaa, kunnes kaikki valot sammutetaan.

Pimeään jää kaiku joka haipuu tyhjiyteen, tyhjiydestä uusi matka alkaa uudelleen alusta. Kaikki jatkuu ennallaan, ulkopuolelle ei yllä kukaan, ei-kukaan on jo ulkona,

ja siitä on mahdoton puhua mustan savun sanoilla, laulaa ainuttakaan laulua.

MAISEMAKUVIA

1.

Kylmät karavaanit, kolk kolk kolk, rattaat kyntävät raskaina. Kuiva autio-
maa tomuksi rutistettu, piikkejä matkalaisten lihassa jo syntymästä saakka.
Kokonainen maailma sullottuna tummanharmaaseen laatikkoon, laatikon
keskellä Silmälle kurkistusreikä, siitä se ei osaa irtautua ja kääntyä. Se on
uppoutunut näkymään ja odottaa valonnousua ja vihreämpää ruohoa, tove-
reiden halausta, tanssia ja laulua,

odottaa ja odottaa, joskus saa nähdä vilauksen paremmasta jotta
jaksaisi edelleen jatkaa katsomista,

ja kun yksi laatikko on loppuun katsottu niin seuraava odottaa vuo-
rossa, laatikkojen rivi kaartaa kaukaisuuteen päättymättömänä laatikkojen
sarjana.

Käsi laskeutuu näkijän olalle, kiskaisee lämpimästi taaksepäin, laajuudet
koskettavat, irtautuminen alkaa, Silmä muistaa itsensä, unennäkijä
paljastuu ja katoaa,

Koti

2.

Kuutamokuja, puut notkuvat varjoisia tuulentupia, linnut välähtelevät mustina kahahduksina lehvästön lomassa, kulkijan askel pitkä ja kiivas, kamara huohottaa, hullu paimen tanssittaa eksyneitä lampaita,

ei... ei...

Sydämen jalokivi kadotettiin valonlaskun myötä, nyt valon edessä roikkuu läpätunkematon verho paksuna ja raskaana. Vain onnettomia peilejä kirkkauden tilalla, pelkkä pumppu enää rinnan keskellä, kädet hakkaavat yhä kovempaa ja kovempaa tahtia, kaavoja ja sanoja sataa kaatamalla, myrsky on vellonut jo satoja vuosia...

Onneksi taivaan aukko avattiin, nyt halkeamia kaikkialla, niiden kautta säteilee sisään uudenlaista valoa. Kuu ei kestä enää vanhalla paikallaan, se pirstoutuu pois, kulkija irtoaa kaikista suunnista, valkea lintu lehahtaa juuri tähän ja asettuu sydämen paikalle,

laulaa suloista laulua, ei lopeta.

HAVAINTOJA

1.

Punaiset aallot vinkuvat suonissa, kallonsisäiset radat hitsautuvat mielettömille paikoilleen, polttavat spiraalit tanssittavat aisteja, huuto pyyhkii maisemaa, toinen huuto, huutojen päättymätön virta kovan kamaran uomissa.

Auringon koti on kylmä pimeä vuode, sillä ei ole ainuttakaan ystävää, sen morsian tanssii piruettejaan miljoonien kilometrien päässä. Aurinko nyyhkii hiukkasia menemään aivan valtoimenaan, ne ovat ajatuksia joissa ei ole järkeä.

Valo ei ole tästä maailmasta kotoisin, harmauden maailma on kasattu mustista ja valkoisista palikoista, värähtelykentistä ja joistakin aalloista, mielettömistä haluista ja kuvitelluista kauhuista, eksyneistä sieluista ja siitä joka näkee.

Syyllisyys lainehtii kalvavina pistoina pinnan alla. Syyllisyys ei ole totta mutta omaksi se on silti otettu, sitten tukahdutettu, sitten sullottu piiloon, sitten paettu paikalta.

Pelkoa, pelkoa, pelkoa, se on Taivaan vastakohta, jota ei ole olemassa. Tuoreet joukkohaudat todistavat aikakaudesta toiseen muuta, niistä ei ole tähän mennessä ollut minkäänlaista puutetta.

Rakkaus ei ole koskaan ollut poissa, Silmä ei ole poistunut kotoaan,
rauhaan ei ole askeltakaan matkaa.

Niin.

2.

Hetkien laukaukset osuvat, kalvavat, pieniä palasia irti nakertavat.
Musta solmu pitää pakettia kasassa, sitä emme anna avata.

Tuhat lentävää mattoa tuhatta tyhjää laatikkoa kuljettavat.
Jokaisen laatikon sisällä yksi kokonainen elämä, laukaukset ja kuolema.

On syytä iloita, nauru ei ole kotoisin tältä puolelta.
Täällä se on silti naurettava, tänne kutsuttava.

3.

Paikka jossa ei ole muita, koko maailma ympärillä,
tarinoiden juoksupyörät, näkymättömät nuorat,

mistään ei saa kiinni,
ei suuntaa johon kulkea,

Kirkkaus lainehtii aistien pohjalla.

4.

Rakkaus ei ole täällä,
se paistaa läpi maailman,
ellei se paista, on pimeää,

*ei näkijää
ei välimatkaa
ei tietä
ei ketään*

NÄKY

Hiljaisuus

Virtaa lävitse aikaudet, elämät
kehät radoillaan kiertävät ja toisiaan risteävät
suuret säteet läpäisevät kaiken
alusta loppuu, lopusta alkuun
aina

Hiljaisuus

Tyynet vedet koskettavat kulkijaa
loimuavat väreet
laajenevat renkaat
ei loppua, ei alkua

Laulu

Kuikka lipuu vaitonaisena kosmoksen läpi
ei muni ainuttakaan munaa
uusi kaikkeus on jo käden ulottuvilla
ei, se on jo sylissä
toinen peili, rakkauden kehä

Loisto

Kirkkaus virtaa,
ainaisuus koskettaa pehmeästi
ei sisä- ei ulkopuolta, ei kulkijaa
väreet laajenevat tyyneyden pinnalla

kuikka poissa, loimuaa koko järvi

Koti

OMAELÄMÄKERRALLINEN VÄLIOSA

INVENTAARIO

Ihmisenä olen ollut hankala ja itsekeskeinen ääliö.

Suurimmat saavutukseni: Onnistuin kerran olemaan hiljaa silloin kun pitikin. Erään toisen kerran onnistuin kertomaan hyvän jutun. (Se ei ole tämä.)

Kohta elämäni on ohi.

KUOLLEEN HUUMORINTAJUNI MUISTOLLE

Se oli hauskaa niin kauan kuin sitä kesti.

PSYKOANALYYSI

Osani on olla eräänlainen liitosputki.

ASUVALINTOJA

Kuolema roikkui henkarista, tuo musta ja kylmä kaapu, komerossa oli muitakin asuja ja erilaisia kenkäpareja, mietin mitä pukea, ehkä toistaiseksi pelkkää kultaa ja aurinkoa.

II OSA:

KOTI

KUTSU

Maa kutsuu,
laulaa uutta tietä joka ei ole tie,
on päätettävä,
ainut reitti joka jäljellä, on tässä,
muuta ei tule.

Valkeus virtaa,
laulaa uutta tietä, paluuta ei ole,
ei päätepistettä.
Kaikki kehät irronneet, poissa,
vapaus ei ole liihottava lintu,
sitä minä olen,

se kutsuu, laulaa uutta tietä,
loputtomat virrat tuolla puolen, tässä,
ei askelta pois, ei takaisin,
kuljen eteenpäin,

Koti.

JÄRVELLÄ

1.

Kaukaa saa sanat hakea, vaikea niilläkään mitään on sanoa.
Hiljaisuuskaan ei riitä aluksi, ei syvyyksien salat,
ei edellä kulkeneiden viisaus,

kirjailen silti jotain, miksi ei,

istun tyynen järven rannalla ja on loputtoman kaunista,
niin hiljaista.

2.

Hajosi huuto tuuleen, katosi kipu kirkauteen.
Löytäjää ei ole, ei ole koskaan ollut.

Heijastusten maailma hengittää kuten ennenkin,
kymmenet tuhannet asiat omilla paikoillaan,

istun rantakivellä,
en osaa kertoa.

3.

En tiedä enää,
enkä välitäkään tietää.
Laitan kynän pois,

Koti.

LAELLA

1.

Pilvikaari, kallionlaki.
Vanhan maanhengen paikka,
näkyvä etelään.

Säde laskeutui ja muutti kaiken,
uusi tie avautuu nyt hetki kerrallaan,

auenneiden siipien matka,
vapaa liito,

Koti.

2.

Hetki vielä.

Hetken vielä taival tapahtuu.

Avaan sylini maailmalle ja annan tulla luokseni sen,
mikä luokseni tullakseen on,

olen tässä ja olen toisaalla,
täällä ja täällä,

yhtä ainoaa valon pilaria.

*Minä olen tie
ja tie jatkokoon.*

*Työt on tehty,
reitti raivattu,*

viiva kartalla on saapunut länteen.

*Siipien tie alkaa tästä,
eikä sitä kuljeta vaivalloisesti kumarassa
säiden riepotelevana väsyksissä.*

*Askeleet ovat jääneet kesken,
tuuli ottanut kainaloiden alta,*

*ei voi muuta kuin lentää,
antaa Valkeuden liidättää,*

Koti.

vapaataival.fi